

Solnee je stalo užé visoko čez najvišje goré. Mihec zleze poprej iz postelje nego jaz. Seže po hlačah, ali joj! nikjer jih nij na skrinji; išče jih po vseh kotih, stikuje pod posteljo, omaro, mizo in pod stoli, ali vse zamán, hlač nij in jih le nij nikjer. Zdaj se začne jokati in na vse grlo upiti: „joj, joj, kje so moje hlače! jedne same sem imel, a zdaj še teh nij; za božjo voljo, kako bom pa šel v šolo?“ — Vsi se mu smejejo, a Mihec se joka, da bi se ga kamen moral usmiliti. Zdaj se jaz prebudim ter vprašam jokajočega továriša: „nu, kaj ti pa je, da tako tuliš in ropotaš kakor da bi voda gorela. „I kaj bi ne,“ odgovori Mihec, „glej, hlače so mi ukradene, kako bom pa zdaj šel v šolo; tvojih ne morem obleči, ker mi so prevelike.“ — „No,“ si mislim, „saj je meni tudi užé čas, da vstanem; sem užé tako predolgo dreto vlekel.“ To rekši odgrnem odejo in glej čudo! Mihčeve hlače ugledam na sebi. Zdaj potolažim ubogega Mihca rekoč: „ne jokaj več, ubogo revše; evo, tvojih hlačic, pošten tat jih ima na sebi!“ Smeha nij bilo zdaj konca ne kraja. —

A zdaj vam moram še povedati, kako se je to zgodilo, da so bile Mihčeve hlače na meni. Poslušajte, to je bilo tako: „Meni je rojila vedno skrb po glavi, da bo treba zjutraj zgodaj vstati in se to naučiti, kar nijsem hotel poprejšni večer storiti. Zatorej se po noči zbudim, vstanem iz postelje, sežem po hlače, a namesto svojih dobim Mihčeve v roke, ter jih vlečem na svoje noge. Ker mi so pa bile pretesne in prekratke, trudim se dolgo ž njimi, da bi jih spravil na svoj život, a zamán je bil ves moj trud. Naposled se naveličam tega dela in ker je bila še temá, mislil sem si na pol zaspan, da je še pre-zgodaj in se še tudi ne vidi čitati. Padem tedaj nazaj v posteljo — to se vé z Mihčevimi hlačami — ter kmalu trdo zaspim.“

Iz tega resničnega dogodka se lahko učite, kako je treba zvestó svoje dolžnosti spolnovati, kdor želi mirno in sladko spati. Zapomnite si tedaj pri-govor, ki pravi: Kar moreš danes storiti, ne odlagaj na jutri.

Vlaho, gostač.

Berač.

Tako je bilo v Zagorji pri bogatem kmetu Miliču. Hiša mu je stala zunaj vási ob vélikej cesti, ki pelje v sosedno Štajersko, — koder je hodil užé marsikateri popotnik. Vreme je bilo zeló neprijetno, deževalo in snežilo je, kakor je to užé navadno v poznej jeseni. V tem neugodnem vremenu stopi na večer v hišo ves raztrgan berač; na čelu se mu je moglo videti, da je mlad in zdrav človek. „Dober večer,“ nazdravi berač v hišo stopivši. „Bog ga daj,“ odzdravijo mu domači. „Prosim vas, dragi oče,“ reče popotnik „dopustite mi, da nocoj tukaj pri vas prenočim.“ — „Ali imate popotni list?“ vpraša ga gospodar. — „Imam ga, imam,“ odgovori berač, — „ali tukaj na dnu torbe leží nekje, težko da ga zdaj najdem; jutri zjutraj, ali pa malo kasneje, — ko se malo pogrejem, lahko vam ga pokažem.“

Miličevi so večerjali in so tudi beraču lepo postregli. Okoli desete ure se vsi izzujejo, pobesijo vsak svoje črevlje okoli gorke peči ter se razidó po svojih spavnicah.

Berač je ostal sam v sobi. Naprtil si je polno torbo kruha, dvoje črevljev, kožuh, hlače itd., ter otíde svojim potem. „Po smrti se je prepozno kesati,“ reče stari Milič svojeji družini, ki je bosa za pečo jokala. „Bodimo drugikrat previdnejši in pametnejši ter ne pustimo, da nas škoda izmodri.“

M. Špoljar.